

Mi sohse arra járunk, amerre lelkünk vinne,
 Utunk rá van feszítve két hosszú-hosszú sínre,
 Amerre az húzódik csak arra lehet járnunk,
 A bős kocsik rohannak, mégis sokat kell várunk.

Nekünk nincs annyi időnk, hogy vissza is tekintsünk,
 Tovaszálló perceknek istenhozzádot intsünk.
 A célunk messze, messze, noha rohanva élünk.
 De, jaj, a temetőbe, oda hamar elérünk.

Vathy Elek.

FALU.

Esznek-isznak. És sűrűn pletykálgatnak.
 Fehér asztalnál telik életük.
 Ha idegen érkezik a faluba:
 már — ujság! Már összebujnak,
 izgulnak, zúgnak. Csivognak, mint a fecskék.
 Az esték hosszúk, hát aluvással töltik.
 Korán feküsznek, igaz, korán kelnek.
 Esznek, alusznak. Vidámak, amért élnek
 s kedvvel intenek a közelgő télnek.
 A falu határán túl sose látnak
 s ezt úgy nevezik: élet.
 Már világgjáró lesz, aki közülök
 a határig eltéved.
 Már érdekes, ha kimult
 a szomszédban egy borjú
 s ha születik egy gyerek:
 az nagy szenzáció!
 Élnek-e hát? — kérdem dolgos magamtól,
 aki városban, zűrzavarban él,
 s észre sem veszem: újra meleg a nyár,
 síkos szánon újra beköszönt a tél.
 Élnek-e ők, akik csak házasítanak,
 paszitát ülnek és halotton sírnak
 s nem is álmodva, hogy másképp is lehet élni:
 roskatag léptel sietnek a sírnak? . . .

Pálffy István.